

Pomoc lekarska dla urzędników.

Rada ministrów uchwaliła rozporządzenie o organizacji tymczasowej pomocy lekarskiej dla urzędników.

Główne przepisy rozporządzenia są następujące: Pomoc lekarska przysługująca: a) wszystkim czynnym funkcjonariuszom państwowym, powołanym do służby przez nominację; b) członkom ich rodzin, wyszczególnionym w art. 5 ustawy z 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonariuszów państwowych. Członkowie rodzin mogą korzystać z pomocy lekarskiej jedynie w wypadku chorób, trwających nie dłużej jak trzy miesiące, o ile pozostają na utrzymaniu funkcjonariusza i nie podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu na wypadek choroby, ani też nie mają skądinąd zapewnionej pomocy lekarskiej. Pomoc lekarska obejmuje: 1) poradę lekarską, wliczając w to najniezbędniejsze zabiegi chirurgiczne, zabiegi w zakresie chorób oka, gardła, nosa i inne, zabiegi ginekologiczne, chirurgiczno-akuszerskie, dentystyczne (leczenie próchnicy, zapalenie okostne, przetoki i plombowanie najtańszym materiałem, usuwanie zębów) oraz pomoc położniczą, 2) dostarczenie niezbędnych lekarstw oraz środków opatrunkowych, 3) bezpłatne leczenie w szpitalach według najniższej taryfy w razie przymusowego umieszczenia.

Pomocy lekarskiej udzielają lekarze bądź urzędowni, bądź też umówieni w tym celu przez ministerstwo zdrowia publicznego na wniosek urzędów zdrowia.

Funkcjonariusze państwowi oraz członkowie ich rodzin winni celem otrzymania pomocy lekarskiej zwracać się do lekarzy, wymienionych w par. 4.

Pomoc lekarska, udzielana będzie na podstawie „karty porady” wydawanej przez bezpośrednio przełożoną władzę służbową funkcjonariusza. W wypadkach nagłych pomoc może być udzielana bez przedstawienia karty porady, która jednak musi być dostarczona lekarzowi najpóźniej dnia następnego. Na żądanie lekarza chory winien przedstawić legitymację urzędniczą, względnie dowód osobisty.

Porady lekarskie udzielane bywają w miejscu wyznaczonym przez lekarza w pewnych oznaczonych godzinach; jedynie obłożnie chorzy odwiedzają lekarza w ich mieszkaniu po otrzymaniu w tej mierze piśmiennego zawiadomienia. Pomoc winna być udzielana zasadniczo w dniu wezwania, a w wypadkach ciężkich bezzwłocznie.

W wypadkach nagłych, o ile przybycie lekarza umówionego jest niemożliwe, funkcjonariusz państwowy może wezwać lekarza prywatnego. Koszta w tym przypadku ponosi skarb państwa według miejscowej taryfy lekarskiej po sprawdzeniu rachunku przez lekarza urzędowego.

W razie koniecznej potrzeby lekarze umówieni mogą kierować chorych do lekarza specjalisty, czyniąc o tem wzmiankę na karcie porady.

Przy zapisywaniu lekarstw i środków opatrunkowych, lekarz winien kierować się farmakopeą ekonomiczną. Zapisywanie lekarstw kosztownych dopuszczalne jest tylko w wypadkach wyjątkowych, o ile chodzi o ratowanie zagrożonego życia.

Otrzymywanie lekarstw i środków opatrunkowych następuje w aptekach umówionych tylko na podstawie recepty, za każdym razem oddzielnie wydanej.

Wykonanie badań i analiz uskuteczniiane będzie na podstawie „karty zapotrzebowania”.

Pomoc akuszerska udzielana bywa w państwowych i miejskich szpitalach lub zakładach położniczych, a tylko w razie braku tamże miejsca, albo w razie groźnego stanu, uniemożliwiającego przewiezienie położnicy bez szkody dla jej zdrowia — w mieszkaniu położnicy. Przymusowe umieszczenie chorego w szpitalu następuje na zlecenie lekarza umówionego: 1) w razie wypadku choroby zakaźnej; 2) w razie potrzeb zabiegów lekarskich, którego wykonanie w domu chorego powoduje wyższe koszty, niżeli utrzymanie i leczenie w szpitalu; 3) w okresie porodu.

O ile chory nie zgadza się na umieszczenie w szpitalu, koszta leczenia będą mu zwrócone w wysokości taksy szpitalnej, przewidzianych dla sal ogólnych, w wypadku porodu za przeciąg dziesięciu dni.

Urzędy Zdrowia winny komunikować władzom i instytucjom państwowym, których funkcjonariusze korzystają z pomocy lekarskiej na koszt skarbu państwa, spisy lekarzy, akuszerów, aptek, zakładów badań, szpitali i t. p.

Wydatki, połączone z wykonaniem tego rozporządzenia, a nadto koszta przejazdu lekarza do obłożnie chorego lub przewiezienia chorego do lekarza, względnie do szpitala, pokrywane są z budżetu ministerstwa zdrowia publicznego.

Jeżeli zostanie ustalone, iż wezwanie do chorego nie było uzasadnione, dany funkcjonariusz obowiązany będzie zapłacić honorarium lekarza w wysokości przyjętej zasadniczo dla lekarzy miejscowych, jako też i inne koszta z wizytą lekarską połączone. Po ogłoszeniu Rozporządzenia w brzmieniu urzędowym, podamy je w całości.

wiska komendanta tejże komendy nadinspektora Hoszowskiego Wiktora, wyrażam mu moje najgłębsze uznanie i podziękowanie za cały okres jego pełnej oddania pracy na tem odpowiedzialnym i trudnym stanowisku w kierunku organizacji i rozwoju policji państwowej.

Policja państwowa w Małopolsce dzięki jego długoletniej rutynie i wiedzy fachowej oraz wyjątkowym zaletom obywatelskim stała na wysokości swego zadania”.

(—) Gł. kmtd P. P. W. Henszel, m. p.

W rozkazie Głównej Kmdy P. P. № 152 z dn. 18.II 1922 r. p. 1 czytamy:

„Pan minister spraw wewnętrznych udzielił pochwały inspektorowi komendy głównej P. P. Wróblewskiemu Bolesławowi za gorliwą i pełną poświęcenia pracę na stanowisku komendanta głównej szkoły policyjnej, dzięki czemu szkoła policyjna stoi dziś na wysokości swego zadania, czego dowodem były rezultaty, ujawnione podczas popisu w dn. 22 grudnia 1921 r.

Pan minister spraw wewnętrznych udzielił pochwały komendantowi policji pow. radzyńskiego Ptasinowskiemu Karolowi, za skuteczną walkę z bandytyzmem, dzięki czemu powiat radzyński, do niedawna teren ciągłych napadów i rabunków, jest dziś jednym z lepszych pod względem bezpieczeństwa powiatów w Okręgu warszawskim.

Udzielam pochwały wyższemu funkcjonariuszom P. P. pow. grodzieńskiego: kierownikowi ekspozytury śledczej — podkomisarzowi Makarewiczowi Józefowi i kierownikowi II komisariatu m. Grodna — podkomisarzowi Rzuczkowskiemu Wacławowi za gorliwą i energiczną pracę, dzięki której została wykryta i schwytana grasująca szajka przestępców w powiecie grodzieńskim”.

(—) Gł. kmtd P. P. W. Henszel, m. p.

W rozkazie Głównej Kmdy P. P. № 155 z dn. 20.II 1922 r. p. 1 czytamy:

„Udzielam pochwały nadkomisarzowi P. P., komendantowi pow. Drohobycz Tadeuszowi Illukiewiczowi, który jako komendant tak ważnego środowiska, jakim jest zagłębie naftowe, stanął na wysokości swego zadania w zorganizowaniu dobrze funkcjonującego aparatu policyjnego w powierzonym mu powiecie, dzięki czemu zapanował tam ład i bezpieczeństwo.

Udzielam pochwały następującym funkcjonariuszom policji okręgu II-go: komisarzowi Anatolowi Elsserowi, aspirantowi Kazimierzowi Bertelowi, oraz st. przod. Józefowi Ziotkowskiemu za ich gorliwą i pełną poświęcenia na polu policyjnym pracę.

Udzielam pochwały następującym funkcjonariuszom policji okręgu I-go: przod. Szewłowskiemu Władysławowi, st. poster. Skalskiemu Adolfowi i Grzeszczakowi Janowi, posterunkowym: Matyjaszowi Janowi, Kaczmarkowi Walentemu, Szulcowi Karolowi, Dudkowi Janowi, Bakiewiczowi Stanisławowi, Bakule Stanisławowi, Komorowskiemu Bolesławowi, Brzezińskiemu Józefowi, Białeckiemu Stanisławowi, Weremiejczykowi Bolesławowi, Duchowi Ignacemu, Cybuli Pawłowi, Olsowi i Budkowi Julianowi za sumienną i gorliwą pracę podczas bezrobocia pracowników szpitala w Tworkach”.

(—) Gł. kmtd P. P. W. Henszel, m. p.

W rozkazie kmdy P. P. okręgu warszawskiego № 284 z dn. 18.II 1922 r. p. 1 czytamy:

„W związku z wykryciem i ujęciem zorganizowanej bandy, która dopuszczała się napadów na pociągi na szlaku Warszawa—Mława, udzielam pochwały komendantowi pow. ciechanowskiego, komisarzowi Piotrowi Lechowskiemu za energiczne i umiejętnie przeprowadzoną akcję, oraz st. przodownikowi Stefanowi Ruszczyńskiemu, przod.-wywiadowcy Leonowi Piechnie i st. posterunkowym: Janowi Miżyńskiemu i Ludwikowi Wiśniewskiemu za gorliwą, sumienną i pożyteczną pracę, wynikiem której było ujęcie bandy i odebranie wielomilionowej wartości skradzionego towaru.

Wyznaczam przytem nagrodę niższemu funkcjonariuszom: st. posterunkowemu Niżyńskiemu mk. 5000,— pozostałym po mk. 3000—każdemu”.

(—) Wardęski m. p. okr. kmtd P. P.

KRONIKA URZĘDOWA.

—o—

DANINA OD LOKATORÓW.

Stosownie do przepisów z dnia 16 grudnia r. ub. danina od lokatorów wynosi: dla lokali przemysłowych i handlowych oraz mieszkań, składających się z więcej niż z 2 pokoi z kuchnią — dwukrotne zasadnicze roczne komorne, dla mieszkań, składających się z 2 pokoi z kuchnią — zasadnicze komorne roczne; dla mieszkań mniejszych połowę zasadniczego komornego za rok 1921, to znaczy, sumy komornego bez wszystkich dodatkowych świadczeń, jak opłata za wodę, stróża, światło i t. p. Celem ułatwienia obywatelom wypełnienia ich obowiązku, wprowadził Magistrat nader użyteczną innowację. Mianowicie: w bramie każdego domu zostaje umieszczone ogłoszenie o opłacie daniny, podające wyłącznie ten adres kasy do przyjmowania daniny, gdzie mieszkaniowiec danego okręgu policyjnego powinien ją uiścić. Dzięki temu, placący wie od razu, do której kasy powinni się udać. Listy wymiaru daniny od lokali będą wyłożone we właściwych kasach do przejrzenia przez płatników w ciągu dni 14, a mianowicie od dnia 21 lutego b. r. do 6 marca b. r. włącznie. Kasy zorganizowano w następujących punktach: Okrąg policyjny 1-szy w kasie Miodowa 7, w lokalu Stów. Właścicieli Nieruchomości. Okrąg policyjny 2-gi w kasie Miodowa 14, w lokalu Stowarzyszenia Rzem. Chrześc. Okręgi 3-ci i 19-ty, w kasie Leszno 38, w lokalu Dozoru Sanitarnego. Okrąg 4-ty w kasie Senatorska 14, w lok. Magistrat (lombard). Okrąg polic. 5-ty i 26-ty w kasie Dzika 78 w lokalu Dozoru Sanitarnego. Okrąg polic. 6-ty w kasie Hale (Pl. Witkowskiego)—Hale Targowe. Okrąg polic. 7-my, 22-gi i 25-ci w kasie pl. Mirowski—Hale Targowe. Okrąg polic. 8-my w kasie Złota 30, w lok. lombardu. Okrąg polic. 9-ty w kasie Koszykowa — Hale Targowe. Okrąg polic. 10-ty w kasie Krak-Przedm. 1, w lok. Wydziału Budownictwa. Okrąg polic. 11-ty w kasie Nowogrodzka 21, w lok. Centrali Kooper. Państw. Okrąg polic. 12-ty w kasie Senatorska 14—Magistrat (kasa pomoc.). Okrąg polic. 13-ty w kasie Górna 10, w lokalu lombardu. Okrąg polic. 14, 18 i 25 w kasie Praga, Park, w lok. Teatru Praskiego. Okrąg polic. 15, 17 i 24 w kasie Praga Targowa 61, w lokalu lombardu. Okrąg polic. 16, 23 i 21 w kasie Mokotów, Puławska 26/23, w lokalu Dozoru Sanitarnego.

Kasy są czynne od godziny 9-jej rano do godz. 2 po południu codziennie, z wyjątkiem niedziel i świąt i przyjmują zapłaty na daninę od lokali, poczynwszy od dnia 21 lutego 1922. Oddzielne wezwania do płacenia daniny od lokali nie będą rozdane. Każda osoba, która podlega daninie od lokali, powinna sama zgłosić się do kasy, gdzie w razie wątpliwości, może się poinformować o wysokości wymierzonej daniny. Danina od lokali płatna jest w 2-ach ratach: 1-sza rata powinna być zapłacona w ciągu 4-tych tygodni, licząc od 8 dnia zgłoszenia list, t. j. od 1-go do dnia 28 marca 1922 r. włącznie, 2-ga powinna być zapłacona w ciągu 6 tygodni po upływie płatności 1-szej raty, t. j. od dn. 29 marca do dn. 9 maja włącznie. Całą kwotę daniny można również zapłacić jednorazowo w terminie płatności pierwszej raty. W razie niezapłacenia daniny w terminach wskazanych, zostanie ona ścignięta przymusowo, z doliczeniem kary za zwłokę w wysokości 5 proc. miesięcznie oraz kosztów egzekucji. (Dz. Urz. Kom. Rządu st. m. Warszawy, № 45, z dn. 24-II-1922 r.).

RADA FINANSOWA.

Biuro prezydjalne Ministerstwa Skarbu podaje niniejszem do wiadomości, że utworzona na zasadzie art. 7 ustawy z dnia 17-go grudnia 1921 r. o środkach naprawy państwowej gospodarki skarbowej (Dz. Ust. R.P. № 103, poz. 741) Rada finansowa uchwaliła na posiedzeniu w dniu 23 stycznia 1922 roku, zamieszczony niżej regulamin Rady finansowej:

1. Przy Ministrze Skarbu tworzy się Rada finansowa, jako organ doradczy, który składa się z 15-tu członków, zamianowanych przez Radę Ministrów na wniosek Ministra Skarbu. Zadaniem Rady finansowej jest wydawanie opinii w sprawach wszystkich ważniejszych ustaw i zagadnień finansowych, projektowanych przez Ministra Skarbu. Członkom Rady finansowej przysługuje również prawo inicjatywy, stawianie wniosków. Wnioski te mają być przedkładane Ministrowi Skarbu na piśmie.

2. Członkowie Rady finansowej mianowani są na przeciąg dwóch lat. W razie ustąpienia członka Rady finansowej przed upływem dwóch lat, powołuje się członka na miejsce opróżnione na pozostałą część okresu urzędowania.

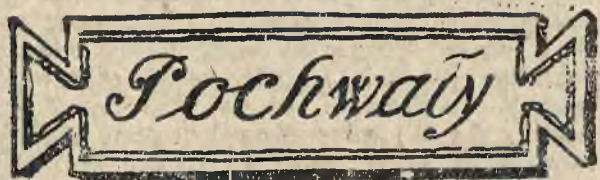
3. Rada finansowa wydaje swą opinię większością głosów przy obecności co najmniej ośmiu członków. Przewodniczący i jego zastępca nie biorą udziału w głosowaniu.

4. Radę finansową zwołuje Minister Skarbu w miarę potrzeby, jednakże nie rzadziej, niż raz na miesiąc lub też na żądanie, wniesione do Ministra Skarbu przynajmniej przez jedną trzecią część członków Rady finansowej.

5. Radzie finansowej przewodniczy Minister Skarbu lub mianowany przez niego zastępca.

6. Rada finansowa ma prawo ustanawiania zśród swego grona komisji. Każda komisja wybiera swego przewodniczącego, który zwołuje posiedzenia w miarę potrzeby.

7. Minister Skarbu powołuje na wniosek poszczególnych komisji 6 zastępców członków Rady, po dwóch dla każdej komisji. Zastępcy uczestniczą w posiedzeniach Rady z prawem przyjmowania udziału w głosowaniu jedynie w razie nieobecności członków danej komisji.

W rozkazie Głównej Kmdy P. P. № 150 z dn. 24.I 1922 r. p. 1 czytamy:

„Wobec likwidacji komendy policji państwowej na Małopolskę i ustąpienia ze stano-